

CONTROVERSIA PRIMAE. XXV.

ma, quæ peccauerit, si Deo credimus, ipsa est, quæ morietur. Hæc autem anima, quæ creata a Deo, infunditur sibi præparato ab eodem Deo, & natura, corpori, nõ peccauit: nec antequam infunderetur corpori, nec in ipsa infusione. Nec hoc, eidem ad peccatũ imputari potest, quod nõ perfectio i, nobiliori, immortalis, sed eiusmodi tali, hoc est, mortali, & quod ad sibi amica, & commoda, etiam cõtra rationis iudiciũ propensum est, corpori infunditur. Non peccauit etiam illud ipsum corpus, quod eiusmodi, non uero nobilius, & perfectius, in materno utero, ex parentum semine, maternoq; sanguine cõcretum, formatum, alicumq; sit: sed peccauit Adam, humani generis origo, cuius culpa, & peccato, etiã hic, nascitur iræ filius, a Dei gratia, regnoq; extorris, damnationiq; obnoxius. Quod dicentes, & recte intelligentes, nec a catholica quicq; fide, dicemus alie nam, nec in Deum, naturæ, eque huius nostræ, ut illius in Adam, conditorem, iniuri, blasphemiq; erimus.

Quod aiunt, permultũ referre, uulnus illud, quod fingunt, exitiale naturæ, accesserit ne aliunde, an ab origine infederit, non intelligo, qua ratione, aut probabilitate dicitur. Quid enim refert obsecro, undecumq; accesserit, si sine propria nascentis culpa accesserit? Quam autẽ ille culpam propriam habere potest, qui culpari nondum potest? qui nullius adhuc legis transgressor argui potest, ut qui sub lege nondum est:

*Quam parum
consona affe-
rãt aduersarij.*

Nec illud demum, qua ratione dicatur intelligo. Constare inflictum uulnus illud lethale per peccatum: non esse proinde, cur queramur, nisi de nobis ipsis. Quid igitur: nõ quid per peccatum nostrum ipsorum, an uero per peccatũ originis nostræ, nempe, Adam, hoc uulnus inflictum est? Originis peccatũ dicturos existimo: cum nec fingi possit quicquam ante cõmississe paruulos, cuius demerito, lethale

G illud